

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 2 й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 41 (67)

Субота, 12 жовтня 1968 року

Ціна 2 коп.

НА ЛЕНІНСЬКІЙ ТРУДОВІЙ ВАХТІ

У РИТМІ П'ЯТИРІЧКИ

Ударник комуністичної праці П. Жила — винахідник і раціоналізатор Донецького УВП.

Достроково виконує взяті соціалістичні зобов'язання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна колектив Одеського УВП-3. Виробничий план третього кварталу виконано на 106,9 процента. Виготовлено понадпланової продукції на 21 тис. карбованців, у тому числі на 6,2 тис. карбованців товарів народного споживання. Реалізовано продукції понад завдання на 18 тис. карбованців.

Завдяки злагоженості в роботі підприємство за 9 місяців перевищило річне соціалістич-

не зобов'язання по випуску понадпланової продукції на 2,2 тис. карбованців.

Великий вклад у досягнуті успіхи внесли наші кращі виробничники — токарі З. Левицький та М. Білозер, наладчик штампувальної дільниці А. Положенко, штампувальниця К. Мартинова і багато інших. Їх щомісячний показник — 160—180 процентів до норми. В такому ж темпі, достойному ударників п'ятирічки, вони працюватимуть і далі.

О. ЄВТУШЕНКО.

ПЛАН ВИКОНАНО ДОСТРОКОВО

Широко розгорнув соціалістичне змагання за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна колектив Дрогобицького УВП. Взяті зобов'язання виконуються і перевищуються. Так, наприклад, план дев'яти місяців цього року з усіх техніко-економічних показників виконано достроково — 5 вересня. Набагато раніше строку закінчено план третього кварталу і реалізовано продукції на 164 тисячі карбованців; це на 10 процентів більше, ніж передбачалося.

Значно підвищилась продуктивність праці завдяки запровадженню нової механізації. Вагому частку праці в досягненні колективу вклали наші передові трудівники. Кращою на підприємстві вважається бригада комуністичної праці, якою керує В. Смирнов, від неї не відстає бригада М. Дяка. Обидві бригади виконують змінні норми на 120—125 процентів.

А. ГОПСЬКИЙ.

ЧЕРВОНІЙ ВИМПЕЛ—ПЕРЕМОЖЦЮ

У просторому і світлому цеху Артемівського УВП під час леземіни відбулися багатолюдні збори. Підводились підсумки соціалістичного змагання між бригадами за минулий місяць. Переможцем визнано першу бригаду комуністичної праці швейників, якою керує Галина Шиян.

Рішенням адміністрації УВП та місцевому профспілки бригаді-переможцю присуджено перехідний червоний вимпел учбово-виробничого підприємства та виділено грошову премію. Голова місцевого профспілки УВП Ю. Водяницька під оплески виробнич-

ків вручила представникові першої бригади-переможцю перехідний червоний вимпел, поздоровивши з трудовою перемогою.

Член бригади Марія Михайлівна Кожевнікова, яка вже понад 20 років працює на підприємстві, запевнила присутніх, що колектив бригади докладе всіх зусиль, щоб працювати ще краще.

Т. ЖЕРЕБЦОВ.
м. Артемівськ.

На фото: голова місцевого УВП Ю. Водяницька вручає червоний вимпел бригадірові Г. Шиян.

ЗНАМЕННЕ СВЯТО РАДЯНСЬКОЇ МОЛОДІ

Трудящі нашої країни готуються відзначити піввіковий ювілей Ленінського комсомолу як велику подію в громадсько-політичному житті СРСР, як знаменне свято комсомольців, усієї радянської молоді.

Героїчний шлях комсомолу нерозривно зв'язаний з історією нашої соціалістичної Батьківщини, з боротьбою робітничого класу, радянського народу під керівництвом Комуністичної партії за перемогу соціалізму і комунізму.

Народження ВЛКСМ відбулося з активною участю Володимира Ілліча Леніна, під керівництвом Комуністичної партії. Програмою комуністичного виховання підрастаючих поколінь була історична промова В. І. Леніна на III з'їзді РКСМ «Завдання спілок молоді».

Робітничо-селянська молодь завжди йшла і йде за Комуністичною партією, бачить в ній свого вождя і вчителя. Напередодні піввікового ювілею комсомолу Центральний Комітет КПРС прийняв постанову «Про 50-річчя ВЛКСМ і завдання комуністичного виховання молоді». В постанові підкреслюється, що здійснення планів комуністичного будівництва буде тим більш успішним, чим вища свідомість підрастаючої зміни. «Тільки люди високої ідейної переконаності, політичної зрілості, освіченості, міцної дисципліни і організованості, які не бояться ніяких труднощів і випробувань, можуть з честю розв'язати завдання, висунуті історією перед соціалістичним ладом».

Разом з великою армією радянської молоді готуються до свого знаменного свята комсомольці, всі дівчата і юнаки — члени Українського товариства глухих, учні спеціальних шкіл-інтернатів.

Обласні і низові відділи УТОГ, партійні і комсомольські організації учбово-виробничих підприємств, заклади культури глухих повинні добитися того, щоб вся виховна робота серед молоді сприяла перетво-

ренню в життя рішень XXIII з'їзду КПРС, забезпечила успішне виконання виробничих планів кожним УВП, кожним членом компактних груп державних промислових підприємств, колгоспів і радгоспів.

Комсомольці і молодь покликані виступати ініціаторами соціалістичного змагання і руху за комуністичну працю, боротьби за підвищення продуктивності праці та поліпшення якості продукції, за краще використання резервів виробництва, дострокове виконання п'ятирічного плану.

Треба більше дбати про професійну підготовку юнаків і дівчат, їх виробниче зростання, створення необхідних умов для творчої, високопродуктивної праці, прищеплювати любов до своєї професії, залучати молодих робітників, колгоспників і службовців до вечірніх шкіл.

Великі завдання покладено на комсомольські і педагогічні колективи шкіл у справі поліпшення навчальної і виховної роботи з учнями. Важливо більше приділяти уваги піонерським організаціям, виховувати у піонерів прагнення до знань і праці.

Багато треба зробити керівникам будинків культури і клубів по проведенню п'ятирічного ювілею комсомолу. Треба, щоб глухі дівчата і юнаки виховувались у душі комуністичної моралі, підвищували свою загальну культуру, брали активну участь в художній самодіяльності, в проведенні оглядів, конкурсів, виставок тощо. Необхідно посилити турботу про фізичне виховання молоді з тим, щоб це служило зміцненню здоров'я, підготовці юнаків і дівчат до праці.

Натхненні батьківським піклуванням Комуністичної партії, комсомольці, вся радянська молодь, готуючись до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, ще вище підносять трудову і політичну активність в боротьбі за побудову комунізму.

Гордість колективу

Добре попрацювали в третьому кварталі виробничники Кіровоградського УВП. План по загальному обсягу виробництва виконано на 102,1 процента, виготовлено продукції понад план на 6,5 тисячі карбованців, реалізовано понад завдання на 7,5 тис. карбованців. В цьому велика заслуга наших невтомних трудівників слюсари Л. Алєйшкова, електрозварників П. Михайлюка, В. Дяченка, Б. Малишка, П. Пасічника і багато інших, якими по праву пишається увесь колектив.

Г. ЦУКАНОВ.

13 ЖОВТНЯ — ВСЕСОЮЗНИЙ ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

ПРАЦЯ НА БЛАГО НАРОДУ

Разом з усім радянським народом Всесоюзний день працівників сільського господарства будуть відзначати і члени Олександрійського міжрайонного відділу УТОГ — трудівники колгоспів і радгоспів.

У соціалістичному змаганні йдуть попереду доярка колгоспу ім. XXI з'їзду КПРС Г. Герасименко, яка падає на 12—13 кілограмів молока від кожної фуражної корови. Добре

потрудились і пасічники колгоспу ім. Леніна Іван та Микола Горбенки. Тридцять сім років працює слюсарем О. Вишневецький в колгоспі ім. Петровського. Під час Великої Вітчизняної війни він брав участь у звільненні Праги від фашистських загарбників. Йому вже 65 років, але роботи в артілі він ще не залишає.

Свято хлібодарів відзначатимуть і наші ветерани праці, ті,

хто першими вступили у колгосп. Серед них — Г. Білий і М. Конань із артілі ім. Леніна Петровського району.

День хлібодарів — велике свято праці, зростання, свято достатку і невпинного руху нашого народу по шляху до комунізму.

Л. ОВЧАРЕНКО.
Наш нештат, кор.

м. Олександрія,
Кіровоградська обл.

ХЛІБ УСЬОМУ ГОЛОВА

— Хліб усьому голова, — говорить Петро Андрійович Чабан, — колгоспник артілі ім. Панаса Мирного. Так, ця істина незаперечна. Та хіба йому цього не знати. Сорок років він вирощує хліб.

Нещодавно артіль відзначала свято врожаю. Багато теплих, щирих слів було сказано про колгоспного ветерана. Хоча слів він не чув, але відчував, що дякували колгоспники йому за його самовіддану працю.

Петро Андрійович Чабан з діда-прадіда хлібороб, і любов до лану у нього залишилась

на все життя. Давно це було, коли він вперше зірвав стиглий колос пшениці, розтер його в теплій долоні і побачив золотисті добрі зернини...

— Колгоспне поле, — каже Петро Андрійович, — це академія хлібороба.

Минули гарячі жнива. Артіль виконала державні плани хлібозаготівель. Колгоспники закінчують збирання кукурудзи, цукрових буряків. Разом з усіма і завжди попереду Петро Андрійович. А коли хто скаже, що вже час і на відпочинок, він сердиться: — Ще встигну на відпочинок, бо ж скіль-

ки треба зробити! А особливо зараз, коли колектив артілі ім. Панаса Мирного готується до знаменної дати — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Колгоспники артілі борються за дострокове виконання зобов'язання по надоях молока і продажу м'яса державі і по вирощуванню високих урожаїв усіх сільськогосподарських культур. Не відстає від них і ветеран колгоспної праці Петро Андрійович Чабан.

Н. АКСЮК.
Наш нештат, кор.

м. Зіньків,
Полтавська обл.

ІЛЮСТРАЦІЯ ДО КНИГКИ В. І. ЛЕНІНА

В селах нашої республіки створюються народні музеї, в яких можна побачити матеріали, зв'язані з життям і революційною діяльністю Володимира Ілліча Леніна.

У селі Нова Аврамівка Хорольського району Полтавської області історико-краєзнавчий музей міститься у великому, світлому залі при сільському Будинку культури. Новоаврамівці передали музеєві багато цінних документів, фотографій,

речей, знарядь праці та побуту. Тепер тут понад тисячу експонатів. Експозиція складається з дев'яти розділів. Ось, наприклад, розділ «Нова Аврамівка до Великої Жовтневої революції». На видному місці книга В. І. Леніна «Розвиток капіталізму в Росії», розгорнута на тому місці, де йдеться про становище селян Хорольського повіту в дореволюційні часи. В 1910 році 58 господарств села мали менше десяти

гектарів землі кожне, 75 господарств села не мали своєї тяглової сили.

Тим часом один куркуль володів 300 десятинами. Майже всі жителі села були неписьменні. Церква, поліцейська дільниця та шинок і жодного культурного закладу. Такою була картина цього дореволюційного села.

Тепер новоаврамівський колгосп «Червона зірка» — одне з

найбільших господарств Полтавщини, яке виборює звання колективу комуністичної праці. Тут є Будинок культури, школа, лікарня, пошта, дитячі ясла, магазин, лазня. Село електрифіковане і радіофіковане, над добрими оселями колгоспників височать телевізійні антени. Про великі перетворення, які сталися на селі за роки Радянської влади, і розповідає експозиція музею.

І. ГОРОБЕЦЬ.

НА МАМАЄВОМУ КУРГАНІ

Група передових виробничників Донецького УВП побувала на екскурсії в місті-герої Волгодонську. Із замиренням серця ми зійшли на землю міста, щоб віддати шану безсмертному подвигу героїв Великої Вітчизняної війни радянського народу з німецько-фашистськими загарбниками.

На залізничному вокзалі нас вразило його архітектурне оформлення. На стіні двоюрівкового, з високим шпилем і зіркою зверху, вокзалу розміщені оригінальні композиції, які відтворюють подвиг захисників червоного Царицина та героїзм радянських людей в Сталінградській битві.

Від вокзалу по алеї героїв ми прийшли на набережну Волги, і швидкий катер привіз нас на туристську базу в місто Волзький.

Керівники турбази надали нам можливість широко ознайомитися з історичними та революційними місцями міста-героя. Нас щоденно обслуговував автобус, супроводжував екскурсовод К. С. Александров, який досить детально і цікаво розповідав про пам'ятні місця.

Знайомство ми почали з площі Загиблих Борців. У зеленому сквері стоїть монументальний обеліск — пам'ятник полеглим бійцям за оборону Царицина. Від нього починається братня могила героїв Сталінградської битви. Вона облицьована гранітом і мармуром, і біля неї горить вічний вогонь і завжди подум'яються живі квіти та вінки. Їх приносять сюди мешканці і багаточисленні гості міста. Нані екскурсанти також поклали на могилу живі квіти і вшанували пам'ять полеглих хвилиною мовчання.

Тут же, поруч, пам'ятник вірному синові іспанського народу Рубену Ібаррурі, який героїчно загинув під час Сталінградської битви.

Оглянувши ми будинок Павлова. Його 58 днів осатаніло штурмували фашисти, але мужні захисники відстояли цю неприступну фортецю. Звідси гарнізон Павлова разом з 62-ю армією перейшов на ворога у наступ, який закінчився повним розгромом великої групи фашистських військ.

І ось ми на легендарному Мамаєвому Кургані. На цьому зведених монументальний комплекс архітектурних та скульптурних споруд, які відтворюють незабутні епізоди грандіозної битви. Тут кожна скульптурна група — це поема про мужність та безсмертя, про гарячу любов радянських людей до своєї Батьківщини.

МАМАІВ КУРГАН. Учасники екскурсії біля одного з монументів — «Печаль».

ВОЛГОГРАД. Екскурсанти Донецького УВП відвідали могилу захисників Сталінграда і обеліск героїв Червоного Царицина, поклали квіти і вшанували пам'ять загиблих хвилиною мовчання. Почесний караул несуть тут піонери і комсомольці.

Величність творіння рук людини нашої епохи закінчується головним монументом — пам'ятником Матері-Вітчизни.

Закінчили ми свою екскурсію знайомством з Волзькою гідроелектростанцією.

Повні вражень та глибокої шани до полеглих в бою, по-

вернулися ми до рідних територій. З собою ми привезли священну землю з Мамаєвого Кургану, щоб передати її на вічне зберігання в музей нашої підприємства.

Текст Т. СЕЗОНОВОЇ.

Фото П. ЖИЛИ. м. Донецьк.

Повернувшись додому, екскурсанти з Донецького УВП привезли з собою святую землю з Мамаєвого Кургану.

На фото: робітниця учбово-виробничого підприємства з глибоким хвилюванням передає із рук у руки шкатулку з землею, политую кров'ю радянських людей у роки Великої Вітчизняної війни 1941—1945 рр.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

В гостях у польських друзів

Кілька днів у Польській Народній Республіці на запрошення Спілки глухих Польщі перебувала делегація Українського товариства глухих у складі А. Х. Семка, заступника голови президії ЦП УТОГ (керівника делегації), О. Д. Мглича, директора Чернігівського УВП, І. С. Динкевича, голови Львівського об'єднання УТОГ, і С. П. Ковальчук, робітниця Київського УВП-1.

Члени делегації ознайомились з життям трудящих глухих Польщі, побували на ряді підприємств системи Спілки у Варшаві, Катовице та ін., ознайомились з асортиментом продукції, що випускається польськими трудівниками, були гостями в Краківській школі-інтернаті для глухих дітей.

На закінчення членів делегації прийняв голова Центрального правління Спілки глухих Польщі Білонко. В ході дружньої, теплої розмови гості були ознайомлені з успіхами трудящих глухих Польщі в господарському і культурному будівництві, з діяльністю Центрального правління СГП по керівництву підприємствами і делегатурами (воєводськими організаціями) Спілки.

Польських друзів запрошено відвідати в зручний для них час Радянську Україну, щоб ознайомитися з діяльністю Українського товариства глухих.

Використовувати НА ОДЕСЬКОМУ УВП-1

Підприємство це, як меблеве, нове, і асортимент продукції тут невеликий. Виготовляються на підприємстві столи письмові, одностумбові, шафи книжкові, табуретки та ручки для малювання пензлів.

Переглянувши свої можливості, колектив на початку року розгорнув соціалістичне змагання за гідну зустріч знаменної дати — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Вісімнадцять робітників включились у змагання за звання кращого по професії. Серед них — верстатник П. Петров, який щоденно виконує зміне завдання на 120 процентів, працює без браку, економно розкріює пиломатеріал, освоює передові методи праці. Більше двадцяти років працює на виробництві П. Копанева. Це одна з найстаріших робітниць підприємства. Нині вона працює пресувальницею і виготовляє за зміну понад 200 щитів. Виробничу норму виконує на 140 процентів. Як краща виробництвця, неодноразово преміювалась, її ім'я занесено на Дошку пошани. Палагея Ємельяніна охоче передає свій досвід роботи молодим.

У цеху механічної обробки деревини з пошаною відзначаються про багатостатника, ударника комуністичної праці

І. Константинова. Він не лише може працювати на багатьох верстаках, але й сам їх налагоджує. Його учні Б. Палій, М. Лунгу, В. Браніш та інші теж освоїли декілька верстатів. І тепер ні в чому не поступаються своєму старшому товаришу і наставнику. Добре працюють шліфувальниця О. Руда, складальники меблів М. Кулаков, І. Шевченко, оздоблювальниця В. Четет, токар-ремонтник С. Лозовський. Останній є одним з кращих раціоналізаторів підприємства. За його пропозицією виготовляються спеціальні бархатні пили, які настільки гладко обрізують деревину, що вона вже не потребує допоміжної обробки. І. Константинов запропонував на фрезерному верстаті одночасно виконувати дві операції — шпунтувати і обрізувати деталь за розмірами. Завдяки раціоналізаторським пропозиціям верстатників О. Камішишкова, О. Реві, К. Лавецького та інших набагато економніше почали використовуватись сировина і матеріали. Якщо, наприклад, відходи деревини потрапляли раніше тільки в котельню, то тепер вони служать хорошими заповнювачами щитів. Значно зменшились витрати столярного клею, лаків, електроенергії. Набагато

ЦЕ БУЛО ще влітку, коли над Луганськом стояла спека. Сидимо гуртом у кабінеті директора і перекидаємося словами про важливі справи. Хтось тоді, пригадується, висловився широко, піби душу відвів од чогось лихого і неприємного:

«Прийшов на підприємство такий собі молодик, попрацював день, покритився на подвір'ї та й гайнув далі світ за очі.

— Чого шукаєш, хлопче, — питаю, — чого шпигеш?

— Сім'ю.
— А сім'я ж твоя де?
— Не знаю.

— Ні, знаєш, що її в тебе немає. От чи буде коли-небудь, якщо так житимеш».

І справді, іноді можна зустріти, коли ходить собі отака людина з міста до міста, від одного підприємства до іншого і ніяк місця не нагріє; літає по землі, як птах у підмар'ї, і не збагне своїм розумом, а чи годиться так на світі жити? Так і хочеться крикнути йому: зупинись, хлопче, поглянь довкола, до людей придивись, до життя їхнього, до сім'ї! Ти теж можеш бути щасливим, якщо підріжеш собі крила і перестанеш бути літучою!

Сім'я! Яке хороше слово. Дружина. Діти. Радість. Щастя... Мені забажалося тоді ж, на тому ж підприємстві, де нині лише одну добу молодик, познайомився з першою-ліпшою сім'єю, яка створилася, виросла тут, в умовах цього ж підприємства, поговорити з її членами і відчутти те щастя, оту радість людську, якими повинні бути наповнені й одночасно кинуче життя. І я познайомився з однією із таких багатьох сімей...

...То був саме він, Дмитро Андрійович Мешко, про якого розповідали напередодні. Кремезний, здоровий чоловік сидів на стільці. Широко дивився добрим очима на співбесідника і злегка усміхався. Далеко звідси починалося його дитинство. Далеко звідси проходила його юність, бурхлива, задумана, важка. Саме, може, тому, що з дитинства став глухим, що рано позбувся батька і не міг повністю відчутти тепло його руки, ласку і доброту його серця, — може, саме тому хлопець рано змужнів, набрався сили і став надійною опорою своєї матері.

Пригадуються роки Вітчиз-

няної війни. Голодні, холодні дні сповігають житомирськими селами. Заглядають вони частенько і в хату Мешків. А тут ще й німець сіє смерть на кожній вулиці і майже в кожній хаті. Сталося так, що одного разу Дмитро з матір'ю підібрав двох поранених радянських солдатів. Знали, що може бути за це, та не злякалися смерті. Переховали їх в лісі, відходили. А вже годували, чим могли, поки воїни на ноги не стали. Тоді Дмитрові тринадцятий минув.

СІМ'Я

Пізніше стало відомо, що загинув на фронті батько. Та вони ще довго з батьком своїм розмовляли, раділись, печаль свою теплими долонями зігрівали. Бо йшли листи від батька спершу майже кожного дня, потім по одному на тиждень, а останній — прийшов аж через два місяці. Коротенький. У кілька слів. Потом просолений. Теплом перегрітий.

Виходить, тепер ти в сім'ї голова, то ж тобі й господарство в руки. Пішов Дмитро працювати в сільгоспартіль. Разом з усіма відновлював господарство, зруйноване загартниками, вирощував врожай високі, щоб було й собі й країні більше хліба й до хліба. Іноді так було важко, що від натури аж жили тріщали. Бо не вистачало людей, особливо чоловіків. Малувато було тягла, реманенту, машин різних.

І все ж переборили лиху годину, окріпили, зміцнили. Отоді легше кожен зітхнув, бо радіти було чому і за для чого.

Полегшено зітхнув і Дмитро, бо він бачив наслідки і своєї праці. Були б батько живі — золоті б слова про хлопця сказали.

...Йшов тисяча дев'яносто п'ятдесят восьмий рік. У Житомирському клубі глухих зайшла розмова про нові підприємства Українського товариства глухих, про потребу в робочій силі, якої не вистачало.

— А чи не поїхати й нам, хлопці? — сказав хтось тоді просто так, майже жартуючи. А воно й серйозно вишло: сім хлопців зібралися в дорогу та й поїхали на Луганське перше учбово-виробниче під-

приємство. І серед них Дмитро Андрійович Мешко.

Звичайно, керівництво підприємством було раде новому поповненню, створило їм належні умови в житті і праці, щоб люди себе відчували членами сім'ї єдиного робітничого колективу. Потурбувалися й про те, щоб прибулі оволоділи певною спеціальністю. Дмитро Андрійович став тоді на шліфовку трубок для ліжка. Прийде час, коли він освоїть свою спеціальність шліфувальника і зароблятиме кожний місяць до двохсот карбованців. Але це буде потім, після того, як він зустрінеться одного вечора у школі робітничої молоді з майбутньою своєю дружиною Вірою Федорівною...

Віра Федорівна прибула на підприємство майже одночасно з Дмитром Андрійовичем. Їхати їй далеко не довелося, бо сама вона місцева. На Луганщині виросла, провела своє дитинство.

На підприємстві серед рідного колективу Віра завоювала повагу до себе своєю сумлінною працею. Коли ж побралася з Дмитром, дирекція виділила молодим двокимнатну квартиру. Хороші заробітки дали можливість обом приодягтися, придбати необхідні в побуті та житті речі, завести обстановкою.

І, звичайно, за новим столом з'явився третій член цієї простої і напорчуд чудової, працюючої сім'ї — син Анатолій. Гордість, Радість, Щастя батька й матері. Нині йому вже вісім років. Вчиться у другому класі. І обов'язково приносить додому якщо не одну, то аж дві п'ятірки.

Часто буває так, що сім'я вечорами збирається разом. Тоді малий Анатолій розповідає батькам різні історії, які йому довелося побачити і почути на вулиці або ж в школі. Хлопець сміється весело, розгніс то, дзвінко. І хоч того голосу ні Дмитро, ні Віра не чувають, вони раді, вони щасливі, що дитина їхня може повністю сприймати земне життя таким, яким воно є справді. Бо дитина народилася чуваючою.

Сім'я Мешків! Збіга, сценентована дітьми, добрими стосунками подружжя, спільними думками й інтересами в родині та на виробництві. Хочеться радіти за таку сім'ю і нагадувати частіше про неї отим молодикам, літунам.

І. ГАЙ.

Мешканці гуртожитку Дніпропетровського учбово-виробничого підприємства широко розгорнули змагання за звання «Кімнати комуністичного побуту». Члени ради шомісяця перевіряють, як виконуються взяті зобов'язання (фото зверху).

Створено хороші умови для підвищення своїх знань, для культурного відпочинку також і в гуртожитку Київського дослідного підприємства (фото внизу).

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

У Вознесенському міжрайвідділі

Вознесенський, Веселиновський, Братський і Арбузинський райони Миколаївської області обслуговуються Вознесенським міжрайвідділом УТОГ.

Останнім часом проведена значна робота по влаштуванню глухих дітей у школи-інтернати і дошкільні заклади.

Колектив художньої самодіяльності Вознесенського клубу глухих часто виїздить в села з концертами. Тепло вітали гуртківців члени УТОГ Очакова, Нового Бугу, Благодатного,

Арбузинки, до яких вони приїздили.

Влітку були організовані екскурсії в Очаків. Там відвідали місцевий музей, оглянули розкопки древнього міста Ольвії.

Велику роботу розгорнув клуб у зв'язку з підготовкою до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Прочитані лекції про життя і революційну діяльність В. І. Леніна. Постійно проводяться тематичні вечори.

Т. ДОБРОЖАН.

у статкуванні повністю працюють не на повну потужність

поліпшилась якість продукції. Економічний ефект лише від шести запроваджених у виробництво в цьому році раціоналізаторських пропозицій становить 15,7 тисячі карбованців.

Досягнуто певних успіхів у виробництві та реалізації продукції. План восьми місяців виконано на 118,3 процента і додатково оприбутковано 19,3 тисячі карбованців; це майже в три з половиною рази більше, ніж передбачалося планом. Досягнення колективу вагомі. І ними, по праву, можна пишатися.

Однак не можна заспокоюватися на досягнутому, не помічати недоліків. Як відомо, привильна організація праці і висока культура виробництва — це одні з основних факторів підвищення продуктивності праці та поліпшення якості продукції. Чи дотримуються цього керівники Одеського УВП-1?

Ось розкрійна дільниця. На ній працює один з кращих робітників П. Петров. Працює виравно. Йому ледве встигають подавати заготовки. Але розкрійна дільниця знаходиться в надто тісному приміщенні, робочі місця захаращені відходами.

— Відходи ці ми переробляємо, — пояснює начальник

виробництва П. Іванов. З ним можна погодитися. Та хіба слід так захаращувати робоче місце? Тут, навіть, повернутися ніде. Відходів накладено стільки, що ледве видно з-за них голову верстатника. Відходи повинні перероблятися щоденно кожним верстатником, зокрема, в кінці зміни. Лише тоді робоче місце буде знаходитися в належному стані. В такому ж стані і круглопильний торцювальний верстат «Маятник». Підсобниця Л. Спину стоїть за стіною і через отвір подає дошки на верстат. Це, звичайно, досить незручно. Та, на жаль, цього не помічають ні начальник виробництва П. Іванов, ні майстер зміни А. Крамаровський.

— У нас тісно, — виправдовується майстер.

Слід зауважити і відносно доставлення чорнових заготовок з сушильних камер безпосередньо в цех механічної обробки. Вагонетки з висушеною деревиною перевантажуються на спеціальні візки, і лише тоді їх підвозять в цех. Набагато зручніше було б, якби чорнові заготовки направлялися в цех з вагонеткою; адже на перевантаження витрачається багато зайвого часу. Про це на підприємстві ще не подумали. Начальник виробництва П.

Іванов говорить, що подавати пиломатеріал таким чином в цех не можна. А чому? Варто тільки прокласти з сушки в цех рейкову колію з поворотними кругами.

Заходимо в цех механічної обробки. Тут працює на циркулярці Б. Палій. Працює без підсобного робітника.

— Йому підсобника не потрібно, — говорить П. Іванов.

Але ж працювати самому важко. Деталь дрижить в руках, її може вибити пилок, тому і потрібен підсобний робітник, щоб підтримувати деталь. Не дивно, що Б. Палій працює досить поволі, непродуктивно.

Поруч простоюють чотирьохсторонній і стрічковий верстати.

— Окрім паркету, який ми вже давно не випускаємо, на чотирьохсторонньому верстаті нічого не обробляємо, — пояснює П. Іванов.

І це тоді, коли в цьому ж цеху готують рейку для заповнення щитів, яку доводиться стругати на рейсмусному верстаті два рази. Спостерігається також зворотний технологічний процес при виготовленні багатьох деталей. Наприклад, спочатку їх торцюють, потім несуть на фуговальний верстат, звідти назад на циркулярку. Подібне з виконанням операцій

на свердильному і фрезерному верстатах. На горизонтально-свердильному верстаті виготовляють тільки гнізда в ножці табуретки. А більшу половину часу він простоє. Окрім того працюють тут надто тупим інструментом, що, звичайно, негативно впливає на якість продукції і продуктивність праці. Перед нами проножка для письмового стола, яку щойно обробляли на рейсмусному верстаті. На ній видно полоски від щербин.

— Не біда, — заспокоює нас майстер цеху М. Александрук, — всі ці недоробки зшліфуються.

Ускладнене також фанерування кромки щитів. Фанерують їх спочатку з одного боку, а потім з протилежного, в той час, як дані операції можна об'єднати в одну.

Біля фанеровального відділення в коридорі стоїть закиданий відходами рейсмусний верстат.

— Ми зняли його для ремонту, — намагається виправдати таку безгосподарність начальник виробництва.

Складання всіх меблів провадиться вручну, без дотримання черговості. Деталі з буферного складу носять в протилежний бік цеху і там складають. Таке спостерігається, наприклад, при складанні ящиків для стола.

Треба закрити керівникам підприємства і на якість продукції. Буває, що в готових

оздоблених кришках столів видно дірки з-під цвяхів, трапляються недошліфовані місця.

У цехах немає наочної агітації про культуру виробництва, відсутній графік норм виробітку кожним виробничником за зміну, місяць, декаду, регулярно випускається стінна газета.

Для роботи в зимових умовах розроблено ряд заходів, але до виконання їх ще не приступали.

За рахунок збільшення потужностей загальний обсяг виробництва на Одеському УВП-1 в недалекому майбутньому має зрости в 1,5 рази. Для цього зараз потрібно усунути недоліки в організації праці, навести порядок на кожному робочому місці. Треба організовувати зміни так, щоб ні хвилини не простоював жоден верстат, жодне допоміжне пристосування, і створити всі необхідні умови для високопродуктивної праці робітників.

Л. РУСЕЦЬКИЙ.
Спец. кор. «Нашого життя».
м. Одеса.

наше ЖИТТЯ 3

12 жовтня 1968 р.

УРОК (Бувальщина)

Якось в клубі на дозвіллі
В драматичному гуртку
Активісти посмутили,
Розмовляли у кутку.

— Гляньте, друзі, он у стелі
Вже рекордні дірки...
Із небесної пустелі
Ім підморгують зірки.

— Вже ніхто не пам'ятає,
Чи шибки в вікні були,
Так давно їх заміняють
Діда Власа постолі.

— Як дамо собі тут раду?
Знову осінь наступає:
Дме і спереду і ззаду,
Та ще зверху присипає...

Отак бідні сумували
У холодному Бе Ка,
Так би знову зимували
В добрячка-керівника.

Тут і трапилась пригода:
Ишов у справах голова,
Та розгнівалася погода —
Вітер скиглить, як сова.

То завив, то засвище,
До кісток уже проник;
Дош холодний люто хвище —
В клуб тікає керівник.

Відпочинок мимоволі
(Треба ж дош перечекать),
І хазяїн мій поволі
Всі кутки став оглядять.

Мокро й зимно. Стеля плаче.
Дме і капає з шпарин...
— Як це досі я не бачив? —
Зводить очі догори.

— Час уже й ремонтувати...
(Весь актив завмер і стих).
Ще хотів він щось додати,
Та, на жаль, уже не встиг.

Здоровенна брила глини
Полетіла з стелі вниз,
В керівну мою людину,
І на ній розпалась вдризі.

Все стерпів бідаха нишком,
Справжнім другом людям став:
Днів із десять гоїв шишку
І Бе Ка ремонтував.

Посвітлішала оселя,
Зникли дири й постолі,
І дівчатка вже весело
Таку мову поведи:

— От тепер і в нас тут гарно,
Досить світла і тепла.
Певно, в дощ прибіг
не марно —
Директива привела!

— Ні, подружко моя мила,
Обізвалася одна,
То його так просвітила
Глиба глини і ванна.

Галина ШВЕЦЬ.

КВІТИ.

Фотохуд. В. КУРИЛАСА.

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

ЗАПИТАННЯ: Який мінімальний розмір допомоги по соцстраху, що видається робітникам і службовцям у разі тимчасової непрацездатності?

ВІДПОВІДЬ: Згідно з п. 19 Положення про порядок призначення і виплати допомоги по державному соціальному страхуванню (в редакції 26 квітня 1968 р.) допомога по тимчасовій непрацездатності робітникам і службовцям державних, кооперативних і громадських підприємств, установ і організацій, у тому числі і тим, хто не є членом профспілки, в усіх випадках не може бути меншою за 30 карбованців на місяць у містах і робітничих селищах і 27 карбованців на місяць — у сільських місцевостях.

При цьому слід враховувати, що подання допомоги не може перевищувати середньоденного фактичного заробітку.

ЗАПИТАННЯ: Який порядок включення премій до заробітку для обчислення допомоги

по державному соціальному страхуванню?

ВІДПОВІДЬ: Згідно з п. 26 Положення про порядок призначення і виплати допомоги по державному соціальному страхуванню (в редакції 26 квітня 1968 р.) премії, що підлягають врахуванню при обчисленні допомоги, включаються до заробітку за часом, за який вони нараховані, а не за часом їх фактичного одержання, причому в кожному місяці кварталу враховується лише третина квартальної премії. Якщо робітник чи службовець фактично пропрацював не всі дні (за його графіком) протягом періоду, за який виплачується премія, то в заробітку кожного місяця премія враховується пропорційно до відпрацьованого часу.

В тих випадках, коли на день захворювання працівника премія за той період, за який береться заробіток для обчислення допомоги, не були ще нараховані, допомога нара-

ховується без цих премій, а потім уже, коли вони будуть нараховані, провадиться відповідний перерахунок з виплатою різниці.

Згідно з п. 25 Положення до суми заробітку, з якого обчислюється допомога, включаються премії, передбачені системою оплати праці і виплачувані за період, що не перевищує трьох місяців. Премії, виплачувані за період, який перевищує три місяці, або такі, що мають одноразовий характер — з фонду підприємства, за винаходи і раціоналізаторські пропозиції, за підсумками соціалістичного змагання тощо, до заробітку для обчислення допомоги не включаються.

ЗАПИТАННЯ: Протягом якого часу зберігається безперервний стаж роботи у жінок, які звільнилися в зв'язку з вагітністю або народженням дитини?

ВІДПОВІДЬ: Згідно з Положенням про порядок призначення і виплати допомоги по

державному соціальному страхуванню (в редакції 26 квітня 1968 р.) при переході вагітних жінок і матерів, що мають дітей віком до одного року, на іншу роботу за місцем проживання, а також при новому вступі на роботу жінок, які звільнилися раніше в зв'язку з народженням дитини чи висловленням дитини безпосередньо з родильного будинку, безперервний стаж зберігається, якщо перерва в роботі не перевищує одного року з дня народження дитини. Час перерви в трудовий стаж не включається.

Якщо жінка не звільняється з роботи в зв'язку з народженням дитини, то адміністрація згідно з п. 10 постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР від 5 липня 1968 р. № 517, зобов'язана крім відпустки по вагітності і пологах та чергової відпустки, яку можна приєднати до неї, надати працівниці на її прохання відпустку без збереження заробітної плати до досягнення дитиною річного віку.

А. СТЕСІН, юрист.

ЧЕМПІОНИ УТОГ З ЛЕГКОЇ АТЛЕТИКИ 1968 РОКУ

В. Мельник (Дніпропетровськ) зайняв перше місце з ходьби на дистанцію в 10 кілометрів. Його час — 50.52.0.

У бігу на дистанцію 800, 1500, 5000 метрів хорший час показав М. Васильєв (Запоріжжя).

З стрибків у висоту найкращі результати у І. Мітасова (Одеса) — 177 см.

Фото І. ГОЛУБЕВА.

ВСЕСОЮЗНІ ЗМАГАННЯ З ФУТБОЛА

У Ростові-на-Дону відбулися всесоюзні змагання з футболу серед глухих. У змаганнях взяли участь 10 команд, які були розподілені на дві підгрупи по 5 команд у кожній. В першій підгрупі змагалися команди Українського, Білоруського, Грузинського, Азербайджанського і Узбекського товариств глухих. До другої підгрупи входили команди Російського, Вірменського, Молдавського, Туркменського, Естонського товариств.

Положенням передбачалося, що команди, які займуть в підгрупі перше та друге місце, одержать право грати в фіналі за 1—1 місце.

Збірна команда УТОГ свою першу гру провела з грузинськими футболістами. Рахунок — 3:3. Потім наші земляки перемогли футболістів Азербайджану — 4:0, Узбекистану —

4:3 і Білорусії — 3:2. Набравши 7 очок з 8 можливих наша команда зайняла перше місце в підгрупі. Друге місце зайняли грузини.

У другій підгрупі переможцем вийшла команда Російської федерації, а друге місце дісталось вірменам.

Таким чином, у фінал вийшли команди України, Грузії, РРФСР та Вірменії. Команди, які зайняли в підгрупах 3,4 і 5 місця, боролися за 5—10 місця.

У фіналі наші земляки програли грузинським футболістам з мінімальним рахунком 0:1, виграли зустріч з вірменами 3:1 і зіграли внічию 1:1 з командою Російської федерації. Цей програш позбавив нашу команду можливості боротися за перше місце.

Перше місце завоювала збірна команда РРФСР. Даліші

місця зайняли команди Грузії, України, Вірменії, Білорусії, Молдавії, Азербайджану, Туркменії, Узбекистану та Естонії.

В організації та проведенні змагань мали місце ряд недоліків. Основний з них — це неправильний розподіл команд по підгрупах. Треба, щоб при розподілі команд по підгрупах вони були рівними по технічній підготовці. Треба, напевно, піти назустріч побажанням тренерів та представників команд, щоб жеребкування та складання календаря провадилося на місці проведення змагань, щоб на змагання направлялись кваліфіковані судді з тих республік, команди яких не беруть участі в змаганнях. А цього якраз і бракувало на всесоюзних змаганнях з футболу в Ростові-на-Дону.

П. ЗДОРОВИЛО.

Рада пенсіонерів

При Донецькому будинку культури створено раду пенсіонерів, яка взяла на себе частину турбот про членів УТОГ.

Багато ще ветеранів продовжують працювати. В Донецьку на машинобудівному заводі ім. 15-річчя ЛКСМУ тридцять п'ять років працює тов. Яковченко. Він уже на пенсії, а роботи не залишає. Тридцять років працював на Путилівському заводі тов. Каплін, і те-

пер він продовжує залучатися в трудовому строю.

Рада пенсіонерів постійно тримає зв'язок з пенсіонерами, допомагає у вирішенні побутових та матеріальних питань.

Для пенсіонерів — членів УТОГ в Будинку культури організовуються концерти, недавно піонери школи показали їм аматорський кінофільм «Вони були першими».

М. РАДОМСЬКА.

**Після
виступу
«Нашого
Життя»**

**«РОЗМОВ БАГАТО.
А ДЕ Ж
ДІЛОВИТИСТЬ?»**

Під таким заголовком у нашій газеті 8 червня ц. р. було надруковано критичну статтю про недоліки в роботі Чернівецького облвідділу УТОГ.

Як повідомив лідер редакції голова Чернівецького облвідділу УТОГ М. Батшев, для покращання роботи проведено засідання президії облвідділу з участю активу, де було обговорено виступ газети, а також накреслено ряд заходів, спрямованих на усунення недоліків.

Усі ланки облвідділу розгорнули діяльність, спрямовану на гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.
«НАША ЖИЗНЬ» — орган
Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3,
Зам. 987—5065. 68 р.